

Isidre Segarra i Busquets

A les primeres hores de la tarda del 21 d'abril de 2004 va passar a la Casa del Pare el nostre germà l'Isidre Segarra i Busquets a l'edat de 90 anys, 73 de vida religiosa i gairebé 62 de prevere.

Havia ingressat a la Residència de malalts *Mare de Déu de la Mercè* de Martí-Codolar (Barcelona), a meitat del mes de febrer com a conseqüència d'una caiguda a la seva casa del Tibidabo amb la consegüent fissura del braç. Semblava un incident sense importància i es preveia una prompta recuperació, quan tot d'una va començar a sentir dolor a l'esquena, conseqüència d'una infecció vírica prop d'una vèrtebra possiblement afectada també per la caiguda. Tot plegat, unit a la seva avançada edat, el va fer decaure ràpidament.

Ell va ser el primer a intuir que la malaltia era greu, per la qual cosa es va preparar espiritualment per al traspàs. Va demanar la Unció dels malalts, que va rebre acompanyat de salesians i familiars. Fins al darrer dia va rebre l'Eucaristia. Les seves forces el van anar abandonant fins a consumir-se després d'una breu agonia, morint serenament a la clínica del Pilar.

La capella mortuòria es va instal·lar a la casa salesiana del Tibidabo on també es van celebrar les exèquies la diada de Sant Jordi, 23 d'abril, essent inhumat al panteó salesià del cementiri de Sarrià.

Família i gèrmen de vocació

Isidre Segarra va néixer el 3 de juliol de 1913 a Bràfim, poble de la comarca de l'Alt Camp. Va rebre el baptisme a la parròquia de Sant Jaume. Els seus pares, Isidre i Prudència, van tenir quatre fills: en Josep, en Joan, l'Isidre i en Pere. La mare va morir durant el part juntament amb la seva filleta que havia de ser la cinquena de la colla.

«En quedar-se orfes de mare —declara en Joaquim Rico i Busquets, nebot del P. Isidre—, al pare li calia qui l'ajudés a fer-se càrrec, sobretot, dels dos petits. Per sort, una tal senyora Maria, molt vinculada als salesians de Barcelona i que passava temporades a Bràfim, en va tenir cura durant un temps, fins que el pare, més tard, es va convèncer de portar l'Isidre, junt amb el seu germà Josep, a l'Orde salesiana»¹.

La seva neboda, la Carme Segarra, filla d'en Josep, recorda haver sentit dir que l'Isidre, als pocs mesos d'estar a Sarrià, ja havia es-

¹ Carta escrita amb motiu de la mort del seu oncle. Sta. Coloma de Gramenet, gener de 2005.

crit a casa parlant que li agradava molt i que, si podia, s'hi quedaria, ja que la seva vocació eren els salesians i la música. I aquesta vocació se li va suscitar estant a Sarrià. El mateix Isidre confirmà molt més endavant, referint-se a la casa de Sarrià que: «allà el Senyor em va cridar als onze anys»². I d'entre els educadors, citarà el P. Fèlix Solanes com el salesià que el va ajudar en la vocació.

Segueix explicant la seva neboda la Carme que el seu oncle Pere també va morir abans de la guerra entre els 10 i 12 anys. A l'inici de la guerra (1936-1939), l'Isidre va anar a Bràfim, on el seu germà en Josep era aleshores l'alcalde pel partit socialista, essent un clar defensor de la vida i dels béns del poble: es va oposar personalment i amb èxit a atemptar contra persones del poble i a cremar l'església. En aquells moments inicials de la guerra, el pare va voler convèncer l'Isidre que es quedés a casa i deixés la Congregació, donada la situació de la família, però ell es va mantenir en seguir la seva vocació, de la que n'estava molt convençut.

Etapes de la seva vida salesiana

Formació inicial

Va fer quatre anys d'aspirantat a El Campello (l'Alacantí) entre 1925 i 1929. Va entrar al noviciat de Girona quan era pare mestre don Eugenio Magni i va fer la primera professió l'1 d'agost de 1930.

Tot seguit anà a Roma per començar els estudis de filosofia a la Pontifícia Universitat Gregoriana, residint a la casa salesiana del Sacro Cuore. Acabà els estudis amb la llicència el 1933.

² Carta d'Isidre Segarra al Provincial de Barcelona l'Alfred Roca. Madrid, 21 de maig de 1978. Tota la documentació que es cita consta a l'arxiu inspeccional de Barcelona.

El Trienni pràctic (1933-1936) el va fer a Mataró (el Maresme) quan n'era director el P. Modesto Bellido. Durant aquest període ja va fer la professió perpètua el dia de l'Assumpció de la Mare de Déu, 15 d'agost de 1934.

Quan va esclatar la guerra van romandre al col·legi de Mataró uns dies, ell i uns quants companys més, com a participants d'un curs d'estiu, però tot seguit el mateix Comitè de la ciutat es va encarregar de retornar cada un dels joves clergues a casa seva. L'Isidre va anar a casa d'una benefactora (segurament l'esmentada senyora Maria) del barri de Sarrià, de Barcelona, on va viure-hi tota la guerra, llevat del mes que va passar a Bràfim.

Seguint una indicació, es va presentar a Intendència de l'exèrcit de la República i va ser destinat a Capitanía General com a secretari del Major d'Intendència. Al final de la guerra, en viure prop del col·legi de Sarrià, va ser el primer salesià d'arribar-hi tan bon punt va sentir l'explosió que va destruir una part de l'escola (26 de gener de 1939). Al cap de pocs dies ell i el P. Esteve Casals van pujar al Tibidabo on van poder entrar a la casa adonant-se de l'estat de les dependències convertides en magatzem de municions.

El 1939 reprenqué la seva formació amb l'estudi de la teologia: el primer curs el va fer a Madrid, Carabanchel. Però el 1940 va ser enviat a Girona on alhora estudià teologia, era assistent dels novicis i professor de filosofia dels postnovicis.

El 30 de maig de 1942 rebé el sagrament de l'Orde presbiteral a l'església del seminari de Barcelona juntament amb quatre salesians i onze diocesans entre els quals el recentment beatificat Dr. Pere Tarrés. El bisbe ordenant fou l'administrador apostòlic Mons. Miguel de los Santos Díaz Gómara. Celebrà la primera missa amb la comunitat i alumnes de Sarrià.

Primeres responsabilitats

Entre el 1942 i el 1949 va ser successivament responsable d'estudis (conseller) a Mataró, a Girona i a Sarrià (col·legi de Sant Àngel), des d'on va poder revalidar la llicència en filosofia a la Universitat de Barcelona.

Va exercir el primer trienni com a director (1949-1952) amb els estudiants de filosofia a Girona. Durant aquest període va promoure l'Escola del Magisteri de l'Església «Sant Joan Bosco» (1951), que posteriorment es traslladà a Sant Vicenç dels Horts (el Baix Llobregat) i més tard a Sentmenat (el Vallès Occidental). Els qui el van tenir com a formador el valoren per la seva preparació intel·lectual, per la seva exigència, pel tracte exquisit i per la seva exemplaritat religiosa.

El 1952 va ser nomenat director del col·legi de Mataró on hi estarà dos cursos, passant tot seguit a ser el segon director i professor d'història eclesiàstica de l'Estudiantat Teològic de Martí-Codolar. En els records escrits pels PP. Francesc Rosés i Jesús Carilla trobem: «Va exercir el càrrec amb una gran senzillesa i naturalitat, sense cap actitud de prepotència. Fou un col·laborador més entre els professors»³.

Inspector

El 24 de setembre de 1958 es va formalitzar la divisió de la Inspecció Tarraconense en dues: el P. Isidre Segarra va ser nomenat Provincial de la Inspecció *Mare de Déu de la Mercè*, amb seu a Barcelona, mentre que el P. Tomàs Baraut continuava essent el

³ Records referents a I.Segarra recollits per Francesc Rosés i Jesús Carilla. Barcelona, maig 2004.

Provincial a la nova Inspectoria de Sant Josep, amb seu a València. El P. Pablo Rodríguez, company de l'Isidre durant tota la formació, recorda que, quan es van concretar tots els detalls de funcionament de les dues Inspectories, es va parlar del cotxe de l'Inspector; espontàniament, el P. Isidre es va avançar oferint-lo a València argumentant que a Barcelona les Cases són properes i compta amb un bon servei públic i, en canvi, València les té més disperses. Tothom va acollir amb agraïment aquest acte de generositat⁴.

Eren temps de gran florada vocacional: més de 400 aspirants. El 1961 va ser l'any amb més salesians a la Inspectoria *Mare de Déu de la Mercè*: 486. Durant aquests anys s'obren les cases de Terrassa (el Vallès Occidental, 1958), Tremp (el Pallars Jussà, 1961), Sabadell (el Vallès Occidental, 1962) i es construeix el seminari de Sentmenat (1963-1965), mentre que es tanca la casa del carrer Heredia de la ciutat de Huesca (1964).

Ens han quedat les *Circulars* que va escriure com a Inspector. En totes elles hi ha un tema que sempre es repeteix: les vocacions. Unes vegades per animar a fer campanya vocacional, unes altres perquè s'intensifiqui el treball pastoral a través del exercicis espirituals per als alumnes i les Companyies, els cursets d'estiu, les festes, etc. El nombre de vocacions va ser certament la seva preocupació més important. Ell mateix ho confessa a la primera circular: «Després de la santificació personal de cada un de vosaltres, són les vocacions la meua primera i principal preocupació»⁵. De les cartes circulars es desprèn que l'atenció als germans era l'altre gran centre d'interès, en un moment de creixement de la Inspectoria. Mancaven salesians ben preparats per a tantes obres,

⁴ Cf. Carta al Provincial de Barcelona. El Campello, 16 de juny de 2004

⁵ Circular n. 1. Barcelona, octubre 1958.

d'aquí la insistència en fornir de vocacions els aspirantats i al mateix temps la urgència de la qualificació dels germans per atendre, sobretot, les escoles.

Consell General

En acabar el servei com a provincial tornà a ser nomenat director del seminari de Martí-Codolar, però només ho fou durant dos escassos cursos. En aquesta etapa va fer el possible per obrir l'ambient del teòlogat.

El 1965 el P. Isidre Segarra va prendre part en el XIX Capítol General en qualitat de delegat de la Inspecció de Barcelona. El Capítol General va elegir don Luigi Ricceri com a Rector Major i li va encomanar que ell mateix escollís tres Consellers Generals més segons les necessitats. El Rector Major va triar els PP. Gaetano Scrivo, Luigi Fiora i Isidre Segarra.

El Rector Major va encomanar a aquest últim les visites canòniques a les comunitats inspeccionals d'Espanya, Portugal, les Antilles, Centre Amèrica i Mèxic. Els seus amics i col·legues don Luigi Fiora i don Gaetano Scrivo, diuen d'ell: «Ha estat un exemple de vida salesiana, un amic dels germans, un gran col·laborador. Per a mi un bon amic»⁶. «Recordo el domini absolut que tenia d'ell mateix en tractar amb saviesa, bondat i discerniment, mai superficialment o precipitada, els problemes de la Regió Ibèrica, i l'aportació sempre vàlida i inspirada del coneixement i de l'amor a don Bosco que ell donava en les sessions dels Consell»⁷.

⁶ Carta de Luigi Fiora al Provincial de Barcelona. Torí, 26 d'abril de 2004.

⁷ Carta de Gaetano Scrivo al Provincial de Barcelona. Loreto, 22 d'abril de 2004.

A Espanya va impulsar amb criteris d'efectivitat i d'exigència els col·legis i les escoles professionals per mitjà de les Delegacions Nacional i inspectorials de Pastoral Juvenil, que ell va organitzar i fornir de personal. Va promoure els Centres Juvenils, fent editar el primer document oficial sobre la seva naturalesa, organització i activitats. «El sexenni 1965-1971 fou temps de prova i de crisis tant de les persones com de les organitzacions, que fins aquell moment semblaven definitives. El P. Isidre va actuar amb esperit crític recolzat en la seva notable intel·ligència i va encertar a mantenir espais en els que es podia buscar camins i solucions als problemes i inquietuds que van suscitar el Vaticà II i el XIX Capítol General. Es podrien destacar, en aquest sentit, les reunions de la naixent Conferència Ibèrica d'Inspectors, així com les que es van celebrar a Itàlia, a Caselette i a Como, amb Inspectors i delegats inspectorials d'Europa, ambdues presidides pel Rector Major»⁸.

Romandrà a Valdocco fins al Capítol General Especial (1971-1972), durant el qual, a petició pròpia, va deixar aquesta responsabilitat en el Consell.

Casa Don Bosco de Madrid

Després d'una breu estada a Les Llars Mundet, de Barcelona, fou director de la comunitat de la Casa Don Bosco i de l'editorial Central Catequística Salesiana (CCS) del 1972 al 1978. Durant aquests anys es va emprendre la segona fase de l'edificació de la CCS, sense interrompre els treballs de l'editorial i la llibreria. Els salesians que van conviure i col·laborar amb ell el recorden per «les seves qualitats de govern, tracte sobri però afable, la seva humili-

⁸ Carta de l'Antonio Mérida al Provincial de Barcelona. Saragossa, 31 de desembre de 2004.

tat i reserva, el seu esperit de sacrifici, la seva austeritat, la seva observança en tot i especialment en les pràctiques de pietat, el seu amor i lliurament a la Congregació»⁹. I encara un altre testimoni sobre la seva dedicació, esforç, tenacitat i habilitat per impulsar el departament d'audiovisuals: «Es va lliurar a la tasca editorial amb veritable febre. Es passava tardes de dissabtes i diumenges imprimint marquets (de diapositives). Estic escoltant el monòton compàs de la màquina impressora (...). Don Isidre pedalejava sense parar obrint un camí vers una meta que ell sabia. Ens la deia sense paraules, amb el seu exemple»¹⁰.

Tibidabo

A punt de finalitzar la seva etapa a Madrid com a director de la Casa Don Bosco i de la CCS, es va posar a disposició del Provincial l'Alfred Roca: «Espero que em trobeu un raconet per poder seguir treballant pacíficament i segons m'ho permetin les forces, sense ser cap molèstia per a ningú».¹¹ Un mes més tard, en una nova carta, li tornà a reiterar la seva disponibilitat: «No voldria, de cap manera, que tinguessis la més mínima preocupació o problema amb mi. Pots indicar-me amb tota senzillesa el que et sembli millor en el Senyor per a la casa i activitat que consideris convenient (...). Disposa com millor creguis en el Senyor».¹² No donar problemes a ningú, trobar un lloc per treballar fins que les forces li permetin, allà on sigui, seran característiques de la seva nova etapa. La seva nova comunitat serà la del Tibidabo (1978-2004).

⁹ Carta de José Luís Mena al Provincial de Barcelona. Madrid, 27 de setembre de 2004.

¹⁰ Carta de Rafael Alfaro al Provincial de Barcelona. Madrid, 28 de setembre de 2004.

¹¹ Carta de l'I.Segarra a l'A.Roca. Madrid, 25 d'abril 1978.

¹² Carta de l'I.Segarra a l'A.Roca. Madrid, 21 de maig 1978.

Allà exerceix de vicari parroquial, dóna classes a l'escolania, col·labora en el secretariat de la Revista Tibidabo, anima grups de l'Adoració, exerceix d'organista i és l'enllaç a Barcelona de la diòcesi de Shillog (l'Índia). El P. Isidre ja no es mourà del Tibidabo, fins que els darrers dies de la seva vida haurà d'anar a la Residència Mare de Déu de la Mercè, a Martí-Codolar, per ser atès.

El Tibidabo havia estat una de les seves màximes il·lusions; així ho expressava a la seva primera circular com a Inspector: «Després de les cases de formació, us ho confesso, és aquesta la meva il·lusió, com certament la vostra, per ser el Tibidabo la més gran mostra de predilecció del Senyor i de Don Bosco envers la nostra Inspectoria»¹³.

Essent inspector, li havia tocat de ple la culminació de les obres i l'organització de les festes d'inauguració del Temple. A gairebé totes les seves primeres circulars trobem alguna referència al Tibidabo exhortant els germans a viure i a fer viure l'esdeveniment que va tenir lloc del 22 al 29 d'octubre de 1961, setanta-cinc anys després de l'estada de Don Bosco a Barcelona en la que va rebre la propietat del cim de la muntanya¹⁴. Va escriure als germans de la Inspectoria en el mateix mes d'octubre de 1961, vigília de la celebració: «Amb quina il·lusió havíem sospirat per aquests moments des que vam entrar per primera vegada en una casa salesiana i el Tibidabo fou l'ideal que ens va moure a continuats sacrificis de tota mena, a fi de posar també nosaltres el nostre granet de sorra en la gran Empresa d'Amor al Cor de Jesús!»¹⁵. Acaba-

¹³ Circular n. 1. Barcelona, octubre 1958.

¹⁴ La Inspectoria va celebrar l'aniversari de la vinguda de don Bosco a Barcelona l'any següent, 1962, segurament per no fer coincidir en un mateix any dues celebracions tan importants.

¹⁵ Circular n. 13. Barcelona, octubre 1961.

des les festes, escriu una nova circular per recollir els sentiments de gratitud i emocions viscuts durant els esdeveniments: el missatge i la il·luminació del Temple per part del Papa Joan XXIII; la visita del Rector Major don Luigi Ricceri; la celebració del Congrés sobre el Sagrat Cor, etc.¹⁶

Trets de la seva persona

Qualitat humana

El Rector Major don Pascual Chávez escriu: «Va ser precisament en qualitat de visitador que vaig tenir el privilegi de conèixer-lo a Mèxic. Posteriorment, en l'única visita que vaig fer a Barcelona, el vaig anar a visitar al Tibidabo i vaig quedar impressionat per la seva qualitat humana i la seva formidable memòria»¹⁷.

Són molts i coincidents els testimonis de germans que l'han conegut i que han volgut deixar escrites les seves impressions amb motiu de la seva mort: home d'una gran intel·ligència, especialment dotat per als estudis i la música, i, en canvi, no li agradava figurar ni vanagloriar-se'n. Un testimoni escriu: «Era coneguda la seva gran preparació musical i quan aconseguíem que s'assegués al piano, ens omplia de gran satisfacció»¹⁸. El seu nebot en Joaquim ens descobreix: «El 1977, essent jo estudiant de música al Conservatori, vaig tenir el primer encontre amb el meu oncle. La primera impressió va ser trobar-me davant una persona amb molta vitalitat, que tenia ben arrelada una gran estima per la música, de segui-

¹⁶ Circular n. 14. Barcelona, desembre 1961.

¹⁷ Carta del Rector Major al Vicari provincial de Barcelona. Roma, 21 d'abril de 2004.

¹⁸ Carta de Gabriel Molina al Director del Tibidabo Antoni Samsó. Villena, 22 d'abril de 2004.

da ho vaig poder comprovar quan es va asseure davant d'un piano que hi havia en una sala (...). Recordo que va tocar obres d'Isaac Albéniz de la Suite Espanyola (...). Tocava a l'orgue, sobretot en els casaments, les corals de Bach, i jo crec que se sentia molt atret per aquella atmosfera que es respira en l'obra de Bach, una atmosfera de caire místic»¹⁹.

Home de visió profunda i d'enorme seny; pregona humilitat i honestedat; de caràcter reservat, senzill i poc amic de càrrecs, així s'expressa un col·laborador seu: «Mai no parlava d'ell mateix ni dels càrrecs que havia realitzat: treballava com un empleat qual-sevol»²⁰.

Sobretot els darrers anys de la seva vida al Tibidabo –que ben bé podem qualificar d'amagada– va voler ser absolutament discret, més del que molts germans salesians haguessin volgut.

Educador i formador

Era de temperament serè, tirant a optimista. Serios i afable. Recte i exigent en els estudis en la seva etapa de professor i formador; tendia, però, a ser tolerant en la qualificació acadèmica. Alhora una persona que sabia escoltar; era comprensiu i inspirava confiança; tenia un tracte exquisit en la vida quotidiana. Aparentment un xic fred en la relació humana, de vegades fins i tot sever i radical, es feia apreciar per les seves conviccions i per la calidesa i proximitat en la trobada personal; sempre disposat a ajudar i a trobar solució en totes les coses. Demostrava que estava al dia dels esdeveniments, tant religiosos com socials i polítics. Amb motiu de la seva mort el P. Alfred Roca escriu: «Vàrem tenir el P. Segarra com a director durant els anys de Filosofia a Girona (...). Ens va ajudar molt

¹⁹ Carta del nebot Joaquim.

²⁰ Carta de Rafael Alfaro.

a madurar la nostra vocació religiosa i salesiana amb la seva paraula il·luminada, direcció espiritual encertada i amb l'exemple de la seva vida fidel i de servei». I el P. Fermín Goikoetxea rebla: «Vaig apreciar els encertats consells en el col·loqui personals»²¹.

Religiós

Era un salesià d'una pietat sentida i viscuda. Feia agradable la vida de comunitat. Els germans que l'han tractat subratllen aquelles qualitats que defineixen un bon religiós salesià: humilitat, esperit de sacrifici, austeritat personal, fidel observança, amor i lliurament a la Congregació. La seva actitud semblava encarnar l'exhortació del Kempis: «Ama nesciri et pro nihilo reputari».

Responsable en el seu treball, allà on fos, no li queien els anells a l'hora de posar-se a treballar com un més. Ja que li agradava i, a més, era entès en matèria de construcció, essent director de Martí-Codolar, se'l va veure fer de peó per aixecar el petit teatre aprofitant l'antic cobert dels carros i carruatges. També hom recorda que a Girona, després de la guerra, quan s'estava procedint a posar vitralls a l'església, es va desprendre un plafó de vidre i plom i va fregar el cap del P. Isidre, sense cap greu conseqüència, pel fet de trobar-se prop de les obres. Amb el seu sentit pràctic va seguir sempre molt de prop les obres de la Inspecció; ell mateix va dirigir les obres de construcció de l'església de Martí-Codolar essent director de la casa.

Amor a l'Església i a la Congregació

Va ser un servidor fidel de l'Església i de la Congregació per les quals va demostrar sempre una gran estimació. A les seves cartes *Circulars* durant l'època d'Inspector hi ha abundants referències a

²¹ Cartes del Provincial d'Etiòpia l'Alfred Roca, i de Fermín Goikoetxea al Provincial de Barcelona. Barcelona i Bilbao respectivament, 2004.

la Congregació i a esdeveniments eclesials, especialment al Concili Vaticà II (1962-1965).

Coneixedor de la seva mort, l'actual Arquebisbe de Shillong, Monsenyor Dominic Jala, va escriure: «Sempre ens va impressionar el seu afecte i amor a la causa de l'Església en aquesta remota regió de l'Índia (...). La ràpida expansió de l'Església en aquesta Arxidiòcesi és, certament, fruit de la generosa ajuda de milers de benefactors que ens han ajudat durant aquests anys. Hem vist generacions de joves educats a les nostres escoles; milers de persones que es beneficien de l'ajuda dels nostres centres sanitaris, i especialment centenars de milers de fidels enrobustits en la fe. Estem profundament agraïts a persones com el P. Isidre, que han estat ponts d'unió entre els nostres móns, fent que la missió de l'Església pugui seguir sempre activa, en esperit de solidaritat i amor cristià»²². Ha estat un honrat treballador del Regne, fidel en totes les missions de la seva vida i amb visió universal.

Estimació als germans

Quan el que escriu aquesta carta va començar el servei de Provincial, el P. Isidre li va recomanar que es preocupés sobretot dels germans i que els altres afers no li ho impedissin. Dies abans d'agreuja-se li tornava a manifestar la seva preocupació pels germans i el tracte que ens hem de tenir: «L'esperit salesià consisteix en tractar-nos com a germans; hi ha d'haver molta amabilitat en el tracte entre nosaltres, amb formes amables i amb molta comprensió». La preocupació per la persona del germà va ser per a ell el resum de la seva vivència salesiana tan intensa. No és altra cosa sinó el *da mihi animas...*, la resta ha d'estar al seu servei.

²² Carta a José M. Zubizarreta. Shillong, 22 d'abril de 2004.

El P. Isidre ens ha donat exemple de tracte afable, d'interès per les vocacions i per cada germà de la Inspecció. Acostumava a interessar-se sempre per la nostra persona i per les nostres famílies.

Ha estat un servidor fidel de Jesucrist a la casa de Don Bosco. Els dons que Déu li va confiar han fet créixer la Inspecció, la Congregació i l'Església, tant en èpoques de la seva vida en què va tenir grans responsabilitats, com en altres en què va fer treballs ben silenciosos i humils: entenia que el seu servei amagat era una contribució social als pobres de les missions.

El seu nebot en Joaquim conclou la seva carta amb aquest bonic pomell: «Home de fe, sacerdot, tenaç, de gran vitalitat, que va posar tots els dons que Déu li havia concedit, i que van ser molts, al servei dels germans»²³. Per tot això i per haver estat un servidor responsable, discret i profund, ja deu haver rebut la felicitació de l'Amo: "Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor" (Mt 25,23).

Al Pare del cel li demanem que la preocupació que tenia l'Isidre per les vocacions sigui recompensada amb nous compromisos valents al servei de l'Església i de la Congregació, al mateix temps que li donem gràcies per haver-nos donat un germà que ha vetllat per tots nosaltres.

Joan CODINA I GÍOL, Inspector
Barcelona, 31 de gener de 2005

²³ Santa Coloma de Gramenet, gener de 2005.

Notes per al necrologi

Isidre Segarra i Busquets, salesià sacerdot

Naixement: el 3 de juliol de 1913 a Bràfim (l'Alt Camp)

Primera professió: l'1 d'agost de 1930 a Girona

Professió perpètua: el 15 d'agost de 1934 a Mataró
(el Maresme)

Ordenació presbiteral: el 30 de maig de 1942 a Barcelona

Inspector de Barcelona: de 1958 a 1964

Consell General: de 1965 a 1971

Mort: el 21 d'abril de 2004 a Barcelona

Isidro Segarra i Busquets

A primera hora de la tarde del 21 de abril de 2004 pasó a la Casa del Padre nuestro hermano Isidro Segarra i Busquets a la edad de 90 años, 73 de vida religiosa y casi 62 de presbiterado.

Había ingresado en la Residencia de enfermos *Mare de Déu de la Mercè* de Martí-Codolar (Barcelona), a mediados del mes de febrero como consecuencia de una caída en su casa del Tibidabo con la consiguiente fisura del brazo. Parecía un incidente sin importancia y se preveía una pronta recuperación, cuando de pronto empezó a sentir dolor en la espalda, consecuencia de una infección vírica cerca de una vértebra posiblemente afectada también por la caída. Todo ello, unido a su avanzada edad, le hizo decaer rápidamente.

Él fue el primero en intuir que la enfermedad era grave, por lo cual se preparó espiritualmente para su paso a la Casa del Padre. Pidió la Unción de los enfermos, que recibió acompañado por salesianos y familiares. Hasta el último día recibió la Eucaristía. Sus fuerzas le fueron abandonando hasta consumirse después de una breve agonía, muriendo serenamente en la clínica del Pilar.

La capilla mortuoria se instaló en la casa salesiana del Tibidabo donde también se celebraron las exequias el día de Sant Jordi, 23 de abril, siendo inhumado en el panteón salesiano del cementerio de Sarrià.

Familia y germen de vocación

Isidro Segarra nació el 3 de julio de 1913 en Bràfim, pueblo de la comarca de *L'Alt Camp* (Tarragona). Recibió el bautismo en la parroquia de *Sant Jaume*. Sus padres, Isidro y Prudencia, tuvieron cuatro hijos: José, Juan, Isidro y Pedro. La madre murió durante el parto junto con su hijita que iba a ser la que hacía cinco del grupo.

«Al quedarse huérfanos de madre —declara Joaquim Rico i Busquets, sobrino del P. Isidro—, su padre necesitaba quien le ayudase a hacerse cargo sobre todo de los dos pequeños. Por suerte, una tal señora María, muy vinculada a los salesianos de Barcelona y que pasaba temporadas en Bràfim, cuidó de ellos durante un cierto tiempo, hasta que el padre, más tarde, se convenció de llevar a Isidro, junto con su hermano José, a la Orden salesiana»¹.

Su sobrina Carme Segarra, hija de José, recuerda haber oído decir que Isidro, a los pocos meses de estar en Sarrià, ya había escrito a casa diciendo que le gustaba mucho y que, si podía, se quedaría allí,

¹ Carta escrita con motivo de la muerte de su tío. Santa Coloma de Gramenet, enero de 2005.

ya que su vocación eran los salesianos y la música. Y esta vocación se le suscitó estando en Sarrià. El mismo Isidro confirmará mucho después, refiriéndose a la casa de Sarrià, que: «allí el Señor me llamó a los once años»². Y entre los educadores del colegio citará al P. Félix Solanes como el salesiano que le ayudó en la vocación.

Sigue explicando su sobrina Carme que su tío Pedro también murió antes de la guerra cuando tenía entre 10 y 12 años. Al inicio de la guerra (1936-1939), Isidro fue a Bràfim, donde su hermano José era entonces alcalde por el partido socialista, siendo un claro defensor de la vida y de los bienes del pueblo: se opuso personalmente y con éxito a atentar contra personas del pueblo y a quemar la iglesia. En aquellos momentos iniciales de la guerra, el padre de Isidro quiso convencerlo de que se quedara en casa y dejase la Congregación, dada la situación de la familia, pero él se mantuvo en seguir su vocación, de la que estaba muy convencido.

Etapas de su vida salesiana

Formación inicial

Hizo cuatro años de aspirantado en El Campello (Alicante), entre 1925 y 1929. Entró en el Noviciado de Girona cuando era padre maestro don Eugenio Magni e hizo la primera profesión el 1 de agosto de 1930.

Enseguida fue a Roma para comenzar los estudios de filosofía en la Pontificia Universidad Gregoriana, residiendo en la casa salesiana del Sacro Cuore. Acabó los estudios con la licencia en 1933.

² Carta de Isidre Segarra al Provincial de Barcelona Alfred Roca. Madrid, 21 de mayo de 1978. Toda la documentación que se cita consta en el archivo inspectorial de Barcelona.

El Trienio práctico (1933-1936) lo hizo en Mataró (Barcelona) cuando era director el P. Modesto Bellido. Durante este período ya hizo la profesión perpetua: fue el día de la Asunción de la Virgen, el 15 de agosto de 1934.

Cuando estalló la guerra permanecieron en el colegio de Mataró unos días, él y otros compañeros clérigos, como participantes de un curso de verano, pero enseguida el mismo Comité de la ciudad se encargó de devolver a cada uno de los jóvenes religiosos a sus casas. Isidro fue a casa de una bienhechora (seguramente la citada señora María) del barrio de Sarrià, en Barcelona, donde transcurrió los años de guerra, salvo el mes que pasó en Bràfim.

Siguiendo una indicación, se presentó en Intendencia del ejército de la República y fue destinado a Capitanía General como secretario del Mayor de Intendencia. Al final de la guerra, por encontrarse cerca del colegio de Sarrià, fue el primer salesiano en llegar tras la explosión que destruyó una parte de la escuela (26 de enero de 1939). A los pocos días él y el P. Esteve Casals subieron al Tibidabo donde pudieron entrar en la casa y constatar el estado de las dependencias convertidas en almacén de municiones.

En 1939 reemprendió su formación con el estudio de la teología: el primer curso lo hizo en Madrid, Carabanchel. Pero en 1940 fue enviado a Girona donde simultáneamente estudiaba teología, era asistente de los novicios y profesor de filosofía de los post-novicios.

El 30 de mayo de 1942 recibió el sacramento del Orden presbiteral en la capilla del seminario de Barcelona junto con cuatro salesianos más y once diocesanos, entre ellos el recientemente beatificado Dr. Pere Tarrés. El obispo ordenante fue el administrador apostólico Mons. Miguel de los Santos Díaz Gómara. Celebró la primera misa con la comunidad y alumnos de Sarrià.

Primeras responsabilidades

Entre 1942 y 1949 fue, sucesivamente, responsable de estudios (consejero) en Mataró, Girona y Sarrià (colegio del Santo Ángel), desde donde pudo convalidar la licencia en filosofía en la Universidad de Barcelona.

Ejerció el primer trienio como director (1949-1952) con los estudiantes de filosofía en Girona. Durante este período promovió la Escuela de Magisterio de la Iglesia «San Juan Bosco» (1951), que posteriormente se trasladó a Sant Vicenç dels Horts (Barcelona) y, más tarde, a Sentmenat (Barcelona). Los que lo tuvieron como formador lo valoran por su preparación intelectual, por su exigencia, por el trato exquisito y por su ejemplaridad religiosa.

En 1952 fue nombrado director del colegio de Mataró donde permaneció dos cursos, pasando enseguida a ser el segundo director y profesor de historia eclesiástica del Estudiantado Teológico de Martí-Codolar. En los recuerdos escritos de los PP. Francesc Rosés y Jesús Carilla encontramos: «Ejerció el cargo con una gran sencillez y naturalidad, sin ninguna actitud de prepotencia. Fue un colaborador más entre los profesores»³.

Inspector

El 24 de septiembre de 1958 se formalizó la división de la Inspección Tarraconense en dos: el P. Isidro Segarra fue nombrado Provincial de la Inspección *Mare de Déu de la Mercè*, con sede en Barcelona, mientras que el P. Tomàs Baraut continuaba siendo el Provincial en la nueva Inspección de San José, con sede en Valencia. El P. Pablo Rodríguez, compañero de Isidro durante toda la formación, recuerda que, cuando se concre-

³ Records referents a I. Segarra recollits per Francesc Rosés i Jesús Carilla. Barcelona, maig 2004.

taban todos los detalles de funcionamiento de las dos Inspectorías, se habló del coche del Inspector; espontáneamente, el P. Isidro se adelantó ofreciéndolo a Valencia argumentando que en Barcelona las casas estaban cercanas unas de otras y se contaba con un buen servicio público y, en cambio, Valencia las tenía más dispersas. Todos acogieron con agradecimiento este acto de generosidad⁴.

Eran tiempos de gran florecimiento vocacional: más de 400 aspirantes. El 1961 fue el año con más salesianos en la Inspectoría *Mare de Déu de la Mercè*: 486. Durante estos años se abren las casas de Terrassa (1958), Tremp (1961), Sabadell (1962) y se construye el seminario de Sentmenat (1963-1965), mientras se cierra la casa de la calle Heredia de la ciudad de Huesca (1964).

Nos han quedado las *Circulares* que escribió como Inspector. En todas ellas hay un tema recurrente: las vocaciones. Unas veces para animar a hacer campaña vocacional, otras para que se intensifique el trabajo pastoral a través de los ejercicios espirituales para los alumnos y las Compañías, los cursillos de verano, las fiestas, etc. El número de vocaciones fue ciertamente su preocupación más importante. Él mismo lo confiesa en la primera circular: «Después de la santificación personal de cada uno de vosotros, son las vocaciones mi primera y principal preocupación»⁵. De las cartas circulares se desprende que la atención a los hermanos era su otro gran centro de interés en un momento de crecimiento de la Inspectoría. Faltaban salesianos bien preparados para tantas obras, de aquí la insistencia en abastecer de vocaciones los aspirantados y al mismo tiempo la urgencia de la calificación de los hermanos para atender, sobre todo, a las escuelas.

⁴ Cf. Carta al Provincial de Barcelona. El Campello, 16 de junio de 2004.

⁵ Circular n. 1. Barcelona, octubre 1958.

Consejo General

Al acabar el servicio como provincial volvió a ser nombrado director del seminario de Martí-Codolar, pero sólo lo fue dos escasos cursos. En esta etapa hizo lo posible para abrir el ambiente del teólogo.

En 1965 el P. Isidro Segarra tomó parte en el XIX Capítulo General en calidad de delegado de la Inspectoría de Barcelona. El Capítulo General eligió a don Luigi Ricceri como Rector Mayor y le encomendó que él mismo escogiera a tres Consejeros Generales más según las necesidades. El Rector Mayor escogió a los Padres Gaetano Scrivo, Luigi Fiora e Isidro Segarra.

El Rector Mayor encargó a este último las visitas canónicas a las comunidades inspectoriales de España, Portugal, las Antillas, Centro América y México. Sus amigos y colegas don Fiora y don Scrivo, dicen de él: «Ha sido un ejemplo de vida salesiana, un amigo de los hermanos, un gran colaborador. Para mí un buen amigo»⁶. «Recuerdo el dominio absoluto que tenía de sí mismo al tratar con sabiduría, bondad y discernimiento, nunca superficialmente o precipitadamente, los problemas de la Región Ibérica, y la aportación siempre válida e inspirada del conocimiento y del amor a Don Bosco que daba en las sesiones del Consejo»⁷.

En España impulsó con criterios de efectividad y de exigencia los colegios y escuelas profesionales, por medio de las Delegaciones Nacional e Inspectoriales de Pastoral Juvenil, que él organizó y dotó de personal. Promovió los Centros Juveniles, haciendo editar el primer documento oficial sobre su naturaleza, organiza-

⁶ Carta de Luigi Fiora al Provincial de Barcelona. Turín, 26 de abril de 2004.

⁷ Carta de Gaetano Scrivo al Provincial de Barcelona. Loreto, 22 de abril de 2004.

ción y actividades. «El sexenio 1965-1971 fue tiempo de prueba y de crisis tanto de las personas como de las organizaciones, que hasta aquel momento parecían definitivas. El P. Isidro actuó con espíritu crítico apoyado en su notable inteligencia y acertó en organizar espacios en los que se podía buscar caminos y soluciones a los problemas e inquietudes que suscitaron el Vaticano II y el XIX Capítulo General. Se podrían destacar, en este sentido, las reuniones de la naciente Conferencia Ibérica de Inspectores, así como las que se celebraron en Italia, en Caselette y Como, con Inspectores y delegados inspectoriales de Europa, ambas presididas por el Rector Mayor»⁸.

Continuará en Valdocco hasta el Capítulo General Especial (1971-1972). Durante el cual, a petición propia, dejó esta responsabilidad en el Consejo.

Casa Don Bosco de Madrid

Después de una breve estancia en Hogares Mundet, de Barcelona, fue Director de la comunidad de la Casa Don Bosco y de la editorial Central Catequística Salesiana (CCS) del 1972 al 1978. Durante estos años se emprendió la segunda fase de la edificación de la CCS, sin interrumpir los servicios de la editorial y la librería. Los salesianos que convivieron y colaboraron con él lo recuerdan por «sus cualidades de gobierno, trato sobrio pero afable, su humildad y reserva, su espíritu de sacrificio, su austeridad, su observancia en todo y especialmente en las prácticas de piedad, su amor y entrega a la Congregación»⁹. Y aún un testimonio más sobre su dedicación, esfuerzo, tenacidad y habilidad por im-

⁸ Carta de Antonio Mérida al Provincial de Barcelona. Zaragoza, 31 de diciembre de 2004.

⁹ Carta de José Luís Mena al Provincial de Barcelona. Madrid, 27 de septiembre de 2004

pulsar el departamento de audiovisuales: «Se entregó a la tarea editorial con verdadera *fiebre*. Se pasaba tardes de sábados y domingos imprimiendo marquitos (de diapositivas). Estoy escuchando el monótono compás de la máquina impresora (...). Don Isidro pedaleaba sin parar abriendo un camino hacia una meta que él sabía. Nos la decía sin palabras, con su ejemplo»¹⁰.

Tibidabo

A punto de finalizar su etapa en Madrid como director de la Casa Don Bosco y de la CCS, se puso a disposición del Provincial, Alfred Roca: «Espero que me encontréis un rinconcito para poder seguir trabajando pacíficamente y según me lo permitan las fuerzas, sin ser ninguna molestia para nadie».¹¹ Un mes más tarde en una nueva carta, le volverá a reiterar su disponibilidad: «No quisiera, de ninguna manera, que tuvieses la más mínima preocupación o problema conmigo. Puedes indicarme con toda sencillez lo que te parezca mejor en el Señor para la casa y actividad que consideres conveniente (...). Dispón como mejor creas en el Señor».¹² No dar problemas a nadie, encontrar un lugar para trabajar hasta que las fuerzas lo permitan, allá donde sea, serán características de su nueva etapa. Su nueva comunidad será la del Tibidabo (1978-2004).

Allá ejerce de vicario parroquial, da clases a la escolanía, colabora en el secretariado de la Revista Tibidabo, ejerce de organista, anima grupos de la Adoración y es el enlace en Barcelona de la diócesis de Shillong (India). El P. Isidro ya no se moverá del Tibidabo, hasta que los últimos días de su vida tendrá que ir a la

¹⁰ Carta de Rafael Alfaro al Provincial de Barcelona. Madrid, 28 de septiembre de 2004.

¹¹ Carta de I. Segarra a A. Roca. Madrid, 25 de abril 1978.

¹² Carta de I. Segarra a A. Roca. Madrid, 21 de mayo 1978.

Residencia *Mare de Déu de la Mercè* de Martí-Codolar, para ser atendido.

El Tibidabo había sido una de sus máximas ilusiones; así lo expresaba en su primera *circular* como Inspector: «Después de las casas de formación, os lo confieso, es ésta mi ilusión, como ciertamente la vuestra, por ser el Tibidabo la mayor muestra de predilección del Señor y de Don Bosco hacia nuestra Inspectoría»¹³.

Siendo inspector, le había tocado de lleno la culminación de las obras y la organización de las fiestas de inauguración del Templo. En casi todas sus primeras circulares encontramos alguna referencia al Tibidabo, exhortando a los hermanos a vivir y hacer vivir el acontecimiento que tuvo lugar del 22 al 29 de octubre de 1961, setenta y cinco años después de la estancia de don Bosco en Barcelona en la que recibió la propiedad de la cima de la montaña¹⁴. Escribió a los hermanos de la Inspectoría en aquel octubre de 1961, víspera de la celebración: «¡Con qué ilusión habíamos suspirado por estos momentos desde que entramos por primera vez en una casa salesiana y el Tibidabo fue el ideal que nos movió a continuos sacrificios de todo tipo, a fin de poner también nosotros nuestro granito de arena en la gran Empresa de Amor al Corazón de Jesús!»¹⁵. Acabadas las fiestas, escribe una nueva circular para recoger los sentimientos de gratitud y emociones vividos durante los acontecimientos: el mensaje y la iluminación del Templo por parte del Papa Juan XXIII; la visita del Rector Mayor don Luigi Ricceri; la celebración del Congreso sobre el Sagrado Corazón, etc.¹⁶

¹³ Circular n. 1. Barcelona, octubre 1958.

¹⁴ La Inspectoría celebró el aniversario de la venida de don Bosco en Barcelona el año siguiente, 1962, seguramente para no hacer coincidir en un mismo año dos celebraciones tan importantes.

¹⁵ Circular n. 13. Barcelona, octubre 1961.

¹⁶ Circular n. 14. Barcelona, diciembre 1961.

Rasgos de su persona

Calidad humana

El Rector Mayor don Pascual Chávez escribe: «Fue precisamente en calidad de visitador que tuve el privilegio de conocerlo en México. Posteriormente, en la única visita que hice a Barcelona, lo fui a visitar al Tibidabo y quedé impresionado por su calidad humana y su formidable memoria»¹⁷.

Son muchos y coincidentes los testimonios de hermanos que lo han conocido y que han querido dejar escritas sus impresiones con motivo de su muerte: hombre de una gran inteligencia, especialmente dotado para los estudios y la música, y, en cambio, no le agradaba figurar ni vanagloriarse de ello. Un testimonio escribe: «Era conocida su gran preparación musical y cuando conseguíamos que se sentase al piano, nos llenaba de gran satisfacción»¹⁸. Su sobrino Joaquim nos descubre: «En 1977, siendo yo estudiante de música en el Conservatorio, tuve el primer encuentro con mi tío. La primera impresión fue la de encontrarme ante una persona con mucha vitalidad, que tenía bien arraigada una gran estima por la música, en seguida lo pude comprobar cuando se sentó ante un piano que había en una sala (...). Recuerdo que tocó obras de Albéniz de la Suite Española (...). Tocaba al órgano, sobre todo en las bodas, las corales de Bach, y yo creo que se sentía muy atraído por aquella atmósfera que se respira en la obra de Bach, una atmósfera de cariz místico»¹⁹.

¹⁷ Carta del Rector Mayor al Vicario provincial de Barcelona. Roma, 21 de abril de 2004.

¹⁸ Carta de Gabriel Molina al Director del Tibidabo Antoni Samsó. Villena, 22 de abril de 2004.

¹⁹ Carta del sobrino Joaquim.

Hombre de visión profunda y de gran sentido común; de profunda humildad y honestidad; de carácter reservado, sencillo y poco amigo de cargos. Así se expresa un colaborador suyo: «Nunca hablaba de sí mismo ni de los cargos que había realizado: trabajaba como un empleado cualquiera»²⁰.

Sobre todo, durante los últimos años de su vida en el Tibidabo –que casi podemos calificar de *escondida*– quiso ser absolutamente discreto, más de lo que muchos hermanos salesianos hubiesen querido.

Educador y formador

Era de temperamento sereno, más bien optimista. Serio y afable. Recto y exigente en los estudios en su etapa de profesor y formador; tendía, con todo, a ser tolerante en la calificación académica. Al mismo tiempo una persona que sabía escuchar; era comprensivo e inspiraba confianza; tenía un trato exquisito en la vida cotidiana. Aparentemente un tanto frío en la relación humana, a veces incluso severo y radical, se hacía apreciar por sus convicciones y por la calidez y proximidad en el encuentro personal; siempre dispuesto a ayudar y a encontrar solución en todas las cosas. Demostraba estar al día de los acontecimientos, tanto religiosos como sociales y políticos. Con motivo de su muerte el P. Alfred Roca escribe: «Tuvimos al P. Segarra como director durante los años de Filosofía en Girona (...). Nos ayudó mucho a madurar nuestra vocación religiosa y salesiana con su palabra iluminada, dirección espiritual acertada y con el ejemplo de su vida fiel y de servicio». Y el P. Fermín Goikoetxea remacha: «Aprecié los acertados consejos en los coloquios personales»²¹.

²⁰ Carta de Rafael Alfaro al Provincial de Barcelona. Madrid, 28 de septiembre de 2004.

²¹ Cartas del Provincial de Etiopía Alfred Roca y de Fermín Goikoetxea al Provincial de Barcelona. Barcelona y Bilbao respectivamente, 2004.

Religioso

Era un salesiano de una piedad sentida y vivida. Hacía agradable la vida de comunidad. Los hermanos que lo han tratado subrayan aquellas cualidades que definen a un buen religioso salesiano: humildad, espíritu de sacrificio, austeridad personal, fiel observancia, amor y entrega a la Congregación. Su actitud parecía encarnar la exhortación del Kempis: *"Ama nesciri et pro nihilo reputari"*.

Responsable en su trabajo, donde fuera, no se le caían los anillos de las manos a la hora de ponerse a trabajar como uno más. Dado que le gustaba y, además, era entendido en materia de construcción, siendo director de Martí-Codolar, se le vio hacer de peón para levantar el pequeño teatro aprovechando el antiguo cubierto de los carros y carruajes. También se recuerda que en Girona, después de la guerra, cuando se estaba procediendo a poner vidrieras en la iglesia, un plafón de vidrio y plomo se desprendió y pasó rozando la cabeza del P. Isidro, sin ninguna grave consecuencia, por el hecho de encontrarse cerca de las obras. Con su sentido práctico siguió siempre muy de cerca las obras de la Inspectoría; él mismo dirigió las obras de construcción de la iglesia de Martí-Codolar siendo director de la casa.

Amor a la Iglesia y a la Congregación

Fue un servidor fiel de la Iglesia y de la Congregación por las cuales demostró siempre un gran aprecio. En sus cartas *Circulares* durante la época de Inspector hay abundantes referencias a la Congregación y a acontecimientos eclesiales, especialmente al Concilio Vaticano II (1962-1965).

Conocedor de su muerte, el actual Arzobispo de Shillong, Monseñor Dominic Jala, escribe: «Siempre nos impresionó su afecto y

amor a la causa de la Iglesia en esta remota región de la India (...). La rápida expansión de la Iglesia en esta Archidiócesis es, ciertamente, fruto de la generosa ayuda de miles de bienhechores que nos han ayudado durante estos años. Hemos visto generaciones de jóvenes educados en nuestras escuelas; miles de personas que se benefician de la ayuda de nuestros centros sanitarios y, especialmente, centenares de miles de fieles robustecidos en la fe. Estamos profundamente agradecidos a personas como don Isidro, que han sido puentes de unión entre nuestros mundos, haciendo que la misión de la Iglesia pueda seguir siempre activa, en espíritu de solidaridad y amor cristiano»²². Ha sido un honrado trabajador del Reino, fiel en todas las misiones de su vida y con visión universal.

Aprecio a los hermanos

Cuando yo mismo comencé el servicio de Provincial, me recomendó que me preocupase sobre todo de los hermanos y que los otros quehaceres no me lo impidieran. Días antes de agravarse, volvía a manifestar su preocupación por los hermanos y el trato que nos hemos de tener: «El espíritu salesiano consiste en tratarnos como hermanos; ha de haber mucha amabilidad en el trato entre nosotros, con formas amables y con mucha comprensión». La preocupación por la persona del hermano fue para él el resumen de su vivencia salesiana tan intensa. No es otra cosa sino el *da mihi animas...*, el resto ha de estar a su servicio.

El P. Isidro nos ha dado ejemplo de trato afable, de interés por las vocaciones y por cada hermano de la Inspección. Acostumbraba a interesarse siempre por nuestra persona y por nuestras familias.

²² Carta a José M. Zubizarreta. Shillong, 22 de abril de 2004.

Don Isidro ha sido un servidor fiel de Jesucristo en la casa de Don Bosco. Los dones que Dios le confió han hecho crecer la Inspectoría, la Congregación y la Iglesia, tanto en las épocas en que tuvo grandes responsabilidades, como en otras en que hizo trabajos muy silenciosos y humildes: entendía que su servicio escondido era una contribución social a los pobres de las misiones.

Su sobrino Joaquim concluye su escrito con este bonito ramillete: «Hombre de fe, sacerdote, tenaz, de gran vitalidad, que puso todos los dones que Dios le había concedido, y que fueron muchos, al servicio de los hermanos»²³. Por todo esto y por haber sido un servidor responsable, discreto y profundo, ya habrá recibido la felicitación del Amo: *“¡Muy bien, siervo bueno y fiel! Has sido fiel en poca cosa; yo te encomendaré mucho más. Entra en el gozo de tu Señor”* (Mt 25,23).

Al Padre del Cielo le pedimos que la preocupación que tenía Isidro por las vocaciones sea recompensada con nuevos compromisos valientes al servicio de la Iglesia y de la Congregación, al mismo tiempo que le damos gracias por habernos dado un hermano que ha velado por todos nosotros.

Joan CODINA I GROL, Inspector

Barcelona, 31 de enero de 2005

²³ Santa Coloma de Gramenet, enero de 2005.

Notas para el necrologio

Isidre Segarra i Busquets, salesiano sacerdote

Nacimiento: el 3 de julio de 1913 en Bràfim (Tarragona)

Primera profesión: el 1 de agosto de 1930 en Girona

Profesión perpetua: el 15 de agosto de 1934 en Mataró (Barcelona)

Ordenación presbiteral: el 30 de mayo de 1942 en Barcelona

Inspector de Barcelona: de 1958 a 1964

Consejo General: de 1965 a 1971

Muerte: el 21 de abril de 2004 en Barcelona